

enkelt kirkelige Handlinger. Her kommer man ind paa det lidt kildne Punkt. De Herrer kende jo alle sammen en stor Mængde Præstehistorier — der er jo en Brimmel af den Slags — og de vide ogsaa, at de allerfleste af dem kunne egentlig føres tilbage til Offer og Accidenserne. Det gamle Ord om Præsteskæften, der aldrig kunde blive fuld o. s. v. o. s. v., er noget, som for en stor Del er kommen frem ved denne Erlæggelse af Offer og af Betaling for de særlige kirkelige Handlinger. Nu skal jeg ganske vist indrømme, at der selvfølgelig har været, og jeg kunde ogsaa tænke mig, at der kunde være Præster, paa hvem nogle af disse gamle Præstehistorier, som gaa paa Penge-melodien, kunne passe, men at det skulde være noget, der passede i al Almindelighed paa Præsterne herhjemme, er der ikke nogen, der tror, saa det er ikke alene Præsten, der staar her og forvarer denne Stand, men det er noget, som de allerfleste iblandt os, ja maaske alle ere enige om, at Grundlaget for disse gamle Præstehistorier for den allerstørste Part er borte. Ligesaa afgjort er det imidlertid, at det at saa affastet den tvungne Erlæggelse af Offer og Accidenser, vilde være en grumme god Ting, og ikke alene behagelig for Præsten, som har en Del af sin Løn i den tvungne Betaling af en oprindelig Gave — det mest meningsløse, man kan tænke sig — men ogsaa godt for Forholdet mellem Præsten og adskillige Folk i hans Menighed. Der blev talt rørende om, at det var saa dejligt for Menigheden at betale til Præsten, men det er i mange Tilfælde netop saaledes, at her er noget, som grumme let kan sætte det mindre gode i Menneskene i Bevægelse; det er ligesom disse tvungne Ofre og Accidenser have en Slags Udgang til de onde Instinkter hos Menneskene; de kunne altsaa forstyrre Forholdet, men aldrig nogen Sinde, tror jeg, gøre det godt under de kirkelige Forhold, vi i Almindelighed have herhjemme. Paragraffen i Lovforslaget om Offer og Accidenser er meget uheldig. Der staar i den: „I Anledning af Daab, Mødres Indledelse, Nadver, Kristemaal, Vigtale, Konfirmationsforberedelse, Hægtevielse, Sygebesøg og andre særlige Embedsforretninger maa Sognepræsten ikke modtage noget Offer, Honorar, Gave i Penge eller Naturalier af Sognemenighedens Medlemmer,“ og der staar endvidere: „Svovrigt skal det ikke være en Præst forment at modtage de Gaver, som maatte hvedes ham i Anledning af hans Forhold til Menigheden og hans Embedsgerning i Almindelighed.“ At sætte dette sammen i denne Paragraf forekommer mig at være noget grumme uheldigt. Naar

vi nu tænke et Tilfælde, som meget let kunde indtræffe, nemlig at et eller andet Medlem af Menigheden kom og vilde give bestemmende Præst en Gave, saa skal Præsten herefter til at skaffe sig at vide: Er det nu noget du giver mig i Anledning af en eller anden kirkelig Handling — som maaske ligger en Maaned eller et halvt eller helt Aar tilbage — eller er det noget, Du giver mig i Anledning af mit Forhold til Menigheden og min Embedsgerning i Almindelighed? Dette fører imidlertid ind paa det, som grænser meget nær til, hvad der er komist paa den ene Side og utilladeligt paa den anden Side. Man kan der komme ind paa det ligefremme Samvittigheds spørgsmål, om man kan tage imod det eller det, hvilket jeg i alt Fald ikke finder tiltalende. I denne Paragraf kunde man spare en hel Del Tryk, man behøvede f. Eks. kun at sige: „Al tvungen Erlæggelse af Offer og Betaling for kirkelige Handlinger bortfalder“ — det kunde man nøjes med. Det, at Præsterne kunne modtage Gaver i det hele taget, behøver ikke at staa i nogen Paragraf. Der er vist ingen Paragraf i nogen Lov, i hvilken det siges, at den og den Embedsmand ikke har Lov til at modtage en Gave (Modtagelse!) Ja, jeg ved ganske vist, at der staar noget om Gaver i almindelig borgerlig Straffelovs § 117, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal til-lade mig at oplæse. Den lyder paa, at „den Embedsmand, som fordrer, modtager eller lader sig tilstige Gaver eller andre Fordele, til hvilke han er uberettiget, for sine Embeds-handlinger, straffes“... osv; men det er dog ikke en Paragraf, som i det hele forbyder at modtage Gaver. Der behøves altsaa ikke særlig Tilladelse for en Præst til, at han maa modtage Gaver. For øvrigt har denne Paragraf sin lidt ejendommelige Historie. Jeg skal bare nævne nogle ganske enkelte Udtalelser vedrørende den Sag. I 1866 lød det i denne Paragraf i det Lovforslag, som svarer til nærværende: „Det er en Selvfølge, at frivillige Gaver maa modtages“. I 1867 lød det saaledes: „Det skal derimod være Præsten uforment at modtage Gaver“. I 1871: „Offer“ m. v. „maa ikke hvedes eller modtages“ — da tog man det absolut: væk med det hele! I 1872 lød det som nu — dog var den sidste Bestemmelse om Gaver i Anledning af Embedsvirksomhed ikke med-tagen. Altsaa denne Paragraf har sin lidt ejendommelige Historie. Jeg mener, at det er tilstrækkeligt der at sige, at „al tvungen Erlæggelse af Offer og Betaling for kirkelige Handlinger bortfalder“, saa var den Sag i Orden. — Nu komme vi til et Spørgsmaal, som de ærede Talere, der have talt før,